

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ротмістренка Михайла Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини сьомої статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
21 листопада 2018 року
№ 361-2(II)/2018

Справа № 3-364/2018(5160/18)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Лемака Василя Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ротмістренка Михайла Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини сьомої статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Тупицького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Ротмістренко Михайло Володимирович – звернувся до Конституційного Суду України з

клопотанням визнати такими, що не відповідають частинам першій, другій статті 55, частинам першій, другій статті 124, частині першій статті 127, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (є неконституційними), положення частини сьомої статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Відповідно до частини сьомої статті 266 Кодексу на рішення Вищої ради правосуддя, ухвалене за результатами розгляду скарги на рішення її Дисциплінарної палати, може бути подана скарга до Великої Палати Верховного Суду; така скарга розглядається за правилами касаційного провадження, встановленими Кодексом.

З аналізу долучених до конституційної скарги матеріалів вбачається, що Велика Палата Верховного Суду постановою від 5 липня 2018 року залишила без змін рішення Вищої ради правосуддя „Про залишення без змін рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 2 жовтня 2017 року про притягнення судді Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області Ротмістренка М.В. до дисциплінарної відповідальності“ від 27 червня 2018 року № 906/0/15-8.

Ротмістренко М.В. не погодився з судовим рішенням та стверджує, що положення частини сьомої статті 266 Кодексу фактично позбавляють його можливості реалізувати право на судовий захист, гарантоване частинами першою, другою статті 55 Конституції України. Автор клопотання, зокрема, зазначає, що процедура „касаційного перегляду виключає можливість повноцінного розгляду справи по суті, встановлення будь-яких фактів, які мають значення для правильного вирішення спору“. До того ж оспорювані положення Кодексу „не передбачають можливості винести остаточне судове рішення по суті справи органом який згідно з положеннями Конституції України здійснює правосуддя, а саме – судом“, оскільки за частиною восьмою статті 266 Кодексу у випадку скасування судом рішення Вищої ради правосуддя, ухваленого за результатами розгляду скарги на рішення її Дисциплінарної палати, Вища рада правосуддя розглядає відповідну дисциплінарну справу повторно.

Окрім того, автор клопотання вважає, що розгляд його справи Верховним Судом, який є найвищим судом у системі судоустрою України, та пов'язана з цим неможливість ординарного оскарження рішень цього органу, які за частиною п'ятою статті 355 Кодексу є остаточними і оскарженню не підлягають, суперечать положенню пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України щодо забезпечення права на апеляційний перегляд справи.

Також, на думку Ротмістренка М.В., законодавець, надавши можливість оскаржувати рішення Вищої ради правосуддя лише в касаційному порядку, „прирівняв Вищу раду правосуддя до органу, який здійснює правосуддя як суд першої та апеляційної інстанцій“, чим порушив вимоги частин першої, другої статті 124, частини першої статті 127 Конституції України, які забороняють делегування чи привласнення функцій зі здійснення правосуддя.

Обґрунтовуючи свої твердження, автор клопотання посилається на положення Конституції України, Кодексу, Закону України „Про судоустрій і статус суддів“, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, юридичні позиції Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, рішення Вищої ради правосуддя та судові рішення у його справі.

2. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам,

передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Стверджуючи про невідповідність положень частини сьомої статті 266 Кодексу вимогам частин першої, другої статті 55, частин першої, другої статті 124, частини першої статті 127, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, автор клопотання фактично висловлює незгоду з правильністю застосування норм матеріального права у його справі Верховним Судом та Вищою радою правосуддя, зокрема при застосуванні до нього дисциплінарного стягнення у виді звільнення з посади судді та при розгляді його скарг стосовно цього рішення.

Проте перевірка правильності застосування законодавства цими конституційними органами не належить до повноважень Конституційного Суду України відповідно до пункту 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Ротмістренко М.В. також вказує, що всупереч частинам першій, другій статті 55 Конституції України оспорювані положення Кодексу унеможливають „повноцінний розгляд справи по суті, встановлення будь-яких фактів, які мають значення для правильного вирішення спору“. Проте такі особливості судового розгляду скарг на рішення Вищої ради правосуддя не вплинули ні на результати вирішення справи, ні на конституційні права автора клопотання. Зі змісту конституційної скарги та доданих до неї матеріалів однозначно вбачається, що всі фактичні обставини, встановлені у дисциплінарному провадженні, Ротмістренко М.В. визнає, а предметом оскарження є лише „пропорційність“ обраної міри дисциплінарної відповідальності – звільнення з посади судді.

Не можна вважати належним обґрунтуванням і твердження автора клопотання про те, що у частині восьмій статті 266 Кодексу передбачено повторний розгляд дисциплінарної справи Вищою радою правосуддя у разі скасування її рішення судом, що унеможливило винесення остаточного судового рішення по суті справи всупереч частинам першій, другій статті 55 Основного Закону України. Такі відносини врегульовано іншою нормою Кодексу, а не тією, щодо якої подано конституційну скаргу.

Посилання в конституційній скарзі на те, що положеннями частини сьомої статті 266 Кодексу законодавець „прирівняв Вищу раду правосуддя до органу, який здійснює правосуддя як суд першої та апеляційної інстанцій“, чим порушив вимоги частин першої, другої статті 124, частини першої статті 127 Конституції України, фактично є припущенням автора клопотання, що не може вважатися належним обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності.

Ротмістренко М.В., стверджуючи, що відсутність можливості ординарного оскарження постанови Великої Палати Верховного Суду у його справі суперечить вимогам частин першої, другої статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Основного Закону України, наводить юридичні позиції Конституційного Суду України, викладені у рішеннях від 11 грудня 2007 року № 11-рп/2007 та від 8 квітня 2015 року № 3-рп/2015, а також посилається на § 97 рішення Європейського суду з прав людини у справі „Андреева проти Латвії“ від 18 лютого 2009 року. Проте позиції, на які послався автор клопотання, стосуються забезпечення права на апеляційне оскарження рішень місцевих судів, а не найвищого суду у системі судоустрою держави.

Таким чином, наведені в конституційній скарзі аргументи не можуть вважатися належним обґрунтуванням неконституційності оспорюваних положень частини сьомої статті 266 Кодексу в контексті вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56

Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ротмістренка Михайла Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини сьомої статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**